

Cartea pe care am citit-o în închisoare

Aveam 29 de ani și mă aflu în închisoare în Spania de 2 ani în urma comiterii unei crime...

12.05.2014

Aveam 29 de ani și mă aflu în închisoare în Spania de 2 ani în urma comiterii unei crime. În acel moment îl vedeam pe Dumnezeu ca fiind foarte departe de viața mea.

Credeam că este în Rai și că eu eram pe Pământ. Singurul lucru de care eram sigur era acela că Dumnezeu există.

Nu auzisem niciodată de Sfântul Josemaría Escrivá, până când o călugăriță, una din Surorile Carității, mi-a dăruit o carte numită Prieteni ai lui Dumnezeu. După ce am citit-o pot spune faptul că eram destul de sigur că Dumnezeu se afla nu doar în Rai, dar și pe Pământ și în mine.

În copilărie am primit o bună educație catolică, însă când eram adolescent, prietenii mei îmi spuneau: “Dumnezeu nu există, nu fi prost, urmărește progresul, fii în rând cu lumea...” Și m-am lăsat condus. Câteodată ai nevoie de cineva care să vină și să îți vorbească clar și asta este ceea ce Sfântul Josemaría a făcut pentru mine prin această carte.

Am realizat cât de departe îl împinsesem pe Dumnezeu din viața mea și cum Îl înșelasem. Am început să înțeleg faptul că Dumnezeu nu este doar un număr la care suni în

caz de urgențe, am descoperit că trebuie să Îl iubesc atât în vremuri bune cât și în cele rele și să îl țin mereu alături de mine, pentru că nu pot face nimic fără El.

Mulțumită acelei cărți, am pornit pe o cale pe care nu am regretat-o niciodată. Am început să citesc toate cărțile Sfântului Josemaría și să le împrumut altor oameni din închisoare și care nu mi le-au mai înapoiat!

Crucea Zilei Internaționale a Tineretului a fost purtată prin închisoare. Inima mi-a fost zdruncinată în profunzime și atunci, acolo, un vis a luat naștere, un minunat plan de a-mi aduce sora, care încă locuia în țara mea, la Ziua Internațională a Tineretului din Madrid pentru a participa împreună la ea. Lucram la spălătoria închisorii și câștigam foarte puțini bani, însă i-

am economisit pe toți și am început să plănuiesc serios.

În acel moment, sora mea avea 20 de ani și era la universitate. Nu și-ar fi putut permite să vină. Familia mea se destrămase în urmă cu șase ani: tatăl meu o părăsise pe mama și o lăsase pe ea și pe sora mea practic nevoiașе. Este adevărat că plătise pentru studiile surorii mele, însă numai după foarte multă presiune.

Cu acel scop, mi-am pus întreaga speranță în Dumnezeu, și după ce am trăit fără absolut nimic timp de un an, am reușit să strâng banii și să îi trimit ei. Și-a rezervat un loc pentru a veni la Ziua Internațională a Tineretului (ZIT) în Madrid cu delegația oficială a Conferinței Episcopului din țara noastră.

Atunci când visul meu părea gata de a fi realizat, mi s-a refuzat permisiunea de a participa la ZIT. Făcusem 4 ani din cei 6 ani de

sentință, și mai aveam 3 luni până când eram eligibil pentru eliberare condiționată, când inexplicabil autoritățile închisorii, știind faptul că sora mea venea și că economisise bani cu multe sacrificii, mi-au refuzat permisiunea fără niciun motiv.

Două luni înainte de ZIT eram în lacrimi. Scrisesem scrisori guvernatorului închisorii, judecătorului, serviciului de probațiune... Am explicat situația și cât de mult îmi doream să trăiesc experiența ZIT alături de sora mea, după 4 ani în care nu o văzusem pe ea sau oricare alt membru al familiei mele, o dată ce niciunul dintre ei nu se afla în Spania. Nu am primit niciun răspuns și începeam să pierd orice speranță. ZIT se apropia cu pași repezi și eram disperat. În acel moment sora mea începuse o novenă la Sfântul Josemaría: 9 zile de mortificare, rugăciune și reculegere,

rugându-se pentru permisiunea de care aveam nevoie cu atâta disperare.

Începusem să mă obișnuiesc cu ideea că doar sora mea va fi în Madrid în august; pentru mine asta conta cu adevărat. Însă nu puteam a mă abține din a mă simți frustrat deoarece, după atâta efort și auto-negare, nu voi putea să fiu acolo alături de ea și că va trebui să mă mulțumesc cu faptul că o voi vedea doar două ore printr-o fereastră. O cale atât de lungă doar pentru atât.

Și atunci miracolul a avut loc. A doua zi după ce sora mea a terminat novena, a zecea zi, mi s-a transmis faptul că serviciul de probațiune se hotărâse să autorizeze eliberarea mea condiționată pentru cele șase zile de ZIT, pentru a putea merge la Madrid și să mă reunesc cu sora mea acolo.

Nu mi-a venit să cred, însă în sfârșit Ziua internațională a Tinerelui ajunsese și mi-am revăzut sora. Punctul culminant al acelei săptămâni a fost reuniunea tinerilor cu Papa la Cuatro Vientos. În acea noapte, m-am hotărât să nu îl mai fac pe Dumnezeu să aștepte; m-am hotărât să îmi dedic viața lui, să trăiesc doar pentru el. Să trăiesc în singurătate, să îmi sanctific munca și studiile, pe care mi le-am reluat, să îmi sanctific viața mea și a celorlalți oameni.

Sfântul Josemaría m-a învățat cum să trăiesc: acel om m-a făcut să reacționez și îi datorez mult din ceea ce am. M-a format spiritual și m-a învățat să mă curăț în interior, să iert, să cer iertare, să mă iert pe mine însumi, și m-a învățat faptul că Isus Cristos este cu adevărat prietenul nostru, Tatăl nostru, și că ne iubește mai mult decât oricine. Înainte de a-l întâlni pe Isus nu aveam nimic și nu

eram nimic. Acum sunt fericit, și datorită Lui, viața mea are în sfârșit sens.

Acum mi-am încheiat sentința și mă întorc în țara mea, o persoană cu totul diferită de cea dinainte de a intra în închisoare. Totul se datorează lui Dumnezeu, care mi-a luat viața pentru a o reconstrui. Acum că i-am dăruit viața mea, mă pregătesc să intru la seminar dacă aceasta este Voința Sa.

J. A.